

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκάτη πέμπτη Φεβρουαρίου,
συνεδριάσεις Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ἑνῆκόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Ποῦντος χίλια κι' ἑνενήντα καὶ διακόσα,
μπὲ μπὲ μπὲ κι' Ἀποκρηὰ φρενητιῶσα.

Ἐπινίκεια καὶ κλάψα
γὰ' αὐτοῦς, ποῦ μείναν' στὴν κάψα.

Α'.

Φ.—

Μὲς' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι,
ποῦ τοῦ κόσμου τὰ καλὰ
ἔρχονται μὲ τὸ τσουβάλι
καὶ μᾶς πέρνουν τὰ μηαλά.

Τώρα, ποῦ βαροῦν λαντέρναις
καὶ σκορπιοῦνται κομφετί,
καὶ πολλῶν ἀνάδουν φτέρναις
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
τώρα, φίλε παστρικό,
κρέμασέ μου τενεκέ.

Σεῖς Φιλελευθέρων παῖδες,
σὺ Φιλελευθέρων πλῆθος
κρέμασέ μου τενεκέδες
σὰν παράσημα' στὸ στήθος.

Πετρελαίου τενεκέδες ἐπεθύμησα πολὺ,
καὶ' στὴν δίνην καὶ τὸν σάλον
ἐνθουσιασμὸν μεγάλον
ὁ παῖς τῶν τενεκέδων καὶ σ' ἐμένα προκαλεῖ.

Ποῖος θρίαμβος λαμπρός!..
τὰ μπὲ μπὲ ταῦτιὰ τρυποῦν,
κι' ἀπ' ὀπίσω μου κι' ἐμπρός
τενεκέδαροι κτυποῦν.

Τενεκέδαρος λοιπὸν
μοῦ φωνάζουνε μπεμπέδες
πρωῖ, βράδυ, μεσημέρι.

Κι' ἐγὼ τώρα σιωπῶν
δέχομαι τοὺς τενεκέδες
μὲ χαμόγελο Λευτέρη.

Μέσα' στὴν Ἀποκρηὰ τὴν τρελλή, τὴν ξεμαυλίστρα,
μὲ παράσημα ποθῶ
τενεκέ νὰ φορτωθῶ
ὅπως καὶ τὴν Ὀθωνίστρα

Καὶ μ' ἐκεῖνα φορτωμένος,
καὶ γεμάτος ἀπὸ μένος
Καρναβάλου νὰ βελάσω
κι' ἐν πομπῇ νὰ παρελάσω.

Ἵς τὸ ξεφάντωμα τοῦ κόσμου
θέλω' πίσω μου κι' ἐμπρός μου
τενεκέδες νὰ περνᾶνε.

Θέλω, Περικλὴ χαλντούπη,
ὅλο τενεκέδων γδοῦποι
ἐναυλοῖς' αὐτιά μου νά ναι.

Π.—

Ἐέρεις πόσο σ' ἐκτιμῶ,
φίλε μου ρωμαντικέ,
πλὴν ἐν τοῦτοις τενεκέ
ἀπ' ὀπίσω σου κρεμῶ.

Δέξου τον μετὰ χάρις
δίχως μούτρα νὰ μὲ κἀνης,
καὶ μαζί μου μασχαρᾶς
ὑμνήσέ τον ἐν ὀργάνοις.

Φ.—

Ἔλα δέξου τον καὶ σὺ.
Περικλέτα, μὴ μέσσι.
Δέχομ' εὐχαρίστως τώρα
τὰ τενεκεδένια δῶρα.

Π.—

Μὴ ποσὸς μ' εὐχαριστῆσης,
μὰ κι' αὐτὸν, ἀγάπητέ μου,

μέ τας άλλας αναμνήσεις
φύλαξέ τον του πολέμου.

Και ξυπνός και σάν κοιμάσαι
δλοένα θά θυμάσαι
τόσα κλέη κορυφαία.

Θαλερούς νικών κοτίνους,
τούς Τσιν Τσόν τούς Μανδαρίνους,
και τόν Ράλλη τόν βαφέα.

Όλοι πέρνουνε ποδάρα,
κι'έν τῷ μέσῳ τόσων θρύλων
φίλος έδωσε πρὸς φίλον
μιὰ τρανή τενεκεδάρα.

Κι'είπε πρὸς τὸν λιμαδόρον,
πούχει κούφιο τὸ κεφάλι:
φίλε φύλαττε τὸ δῶρον
ὥς στήν εκλογὴ τήν άλλη.

Φ.— Σὲ βεβαιῶ πὼς τῶξερα, φίλε μοναδικέ,
ὅτι με τὸν Μερκούραρο θά φάω τενεκέ,
πλήν έπρεπε σάν δίκαιος νά μή τὸν λησμονήσω
κι'έργα τῆς Δημαρχίας του μεγάλη ν'άνυμνήσω.

Έγνώριζα πὼς τενεκὲς μ'επρόσμενε, κωθῶνι,
κι'όσα καλά καταφανή κανεῖς κι'άν κατορθώνη,
άλλ'όταν μείνης Δήμαρχος ὅσα κι'ὁ Σπύρος χρόνια
τότε φωνάζουν ἀλλαγὴ διάφορα σαγόνια.

Γιὰ τοῦτο, βρε κρεμανταλά,
τὸν πολεμοῦσαν ὅλοι,
γι'αὐτὸ βαλθῆκαν στὰ καλά
νά βγάλουν τὸν Μανώλη.

Γιὰ τοῦτο τὸν Μερκούραρο τὸν πήρε τέτοια μπόρα,
γιὰ τοῦτο παραλύσσαξαν νά τὸν ἀλλάξῃ τώρα
ὁ τῆς Αἰγύπτου Μανωλίδος
κι'ὅς βάλῃ και τὰ ροῦχ'άλλοιως.

Β.

Π.— Τέσσερα πορτοκάλια,
τὰ δηρὸ χαλάσανε,
και με τὰ Καρναβάλια
πολλοὶ βελάσανε.

Μπέ μπέ φωνάζουν σὲ στεριαίς, μπέ μπέ και σὲ πελάγη,
και τῆς Ἡπείρου τῆς φτωχῆς ξεχάνουν τὸν καὺμό,
κι'οἱ νέοι Φιλελεύθεροι βελάζανε σάν τράγοι
και μόνο ποῦ δὲν εἶχανε κουδούναις στὸ λαϊμό.

Ἡ Φιλελεύθερα στρουγγα
δλοένα τάγκα τούγκα,
τί κουδούνια, τί τροκάναις.

Ἀνορθώσεως πομπαί,
Ἀνορθώσεως μπέ μπέ,
και ἔτυποσαν και καμπάναις.

Φθάνει κι'ἀπὸ μακρυὰ
εὐελπις Ἀποκριὰ
και τρελλὴ περιγελάστρα.

Και κυττάζει πανηγύρι,
ποῦ τὸν κόσμον ἐξεγείρει
και τὸν ἀνυψώνει στ'άστρα.

Ποῖος θά κόψῃ, ποῖος θά ράψῃ;
ποῖος μ'μπορεῖ νά περιγράψῃ
τούς Φιλελευθέρους κώμους;

Ἑορτὴ φρενητιῶσα,
πήρανε κι'ἀρνιά καμπόσα
και τάφῃσανε στοὺς δρόμους.

Τί πληθὺς συνεκινεῖτο,
τί φωνή, τί χαλασμός,
κι'άλλο τίποτα δὲν ἦτο
πάρεξ ἑνας βελασμός.

Ὁ Μπενάκαρος ἐνίκα,
δέξα'στὸν Πρωθυπουργό,
κι'ἀρχισα ποῦ λὲς κι'ἐγὼ
νά βελάζω σάν κατσίκια.

Κέρνα πάλι, παπαδιά,
Φιλελεύθερα παιδιὰ.
Βελασμα πολλῶν δξύ,
δῶστε και τοῦ Τουφεξή.

Γ.

Φ.— Ἐδῶ βαροῦνε τὰ βιολιά
κάτω στὰ περιβόλια,
κι'ἐκεῖ δὲν ἔχουνε μιλιὰ
στὴν Ἡπειρο τὴν δόλια.

Ἐδῶ τρικούβερταις χαραίς,
βοή κι'ἀλαλαγμός,
κι'ἐκεῖ μεγάλαις συμφοραῖς,
πόνος και στεναγμός.

Ἐδῶ χοροί, σκιρτήματα
σφριγώσης Ἀνορθώσεως,
κι'ἐκεῖ κακὰ μηνύματα
νέας ὑποδουλώσεως.

Ὁ Περικλῆς μ'εὐγένεια πολλή
κρεμά τὸν τενεκὲ στὸν Φασούλη.

Ἐδῶ μαλλόνουν με βρισιαῖς
λογῆς λογῆς κοπάδια,
κι'ἐκεῖ βροντοῦν ἀρματωσιαῖς
σὲ κάμπους και λαγκάδια.

Ἐδῶ φωνάζουν μπέ μπέ στὴν ἐλευθέραν γῆν,
κι'ἐκεῖ τοὺς πᾶν σάν πρόβατα, κι'ἀμνοὺς ἐπὶ σφαγῇ.

Ἐδῶ βελάζουμε τάρνια
γιατὶ ζητοῦν χορτάρι,
κι'ἐκεῖ προσμένουν τὸν φονιά,
τὸν νέο μακελλάρη.

Μπέ μπέ μπέ κι'ἐμεῖς λοιπὸν
δίχως ὕψος σκυθρωπόν.
Φώναξε και σὺ μπέ μπέ
με τῆς κούνιας τὸν μπεμπέ,
και μ'ἐφήβους και με γέρους,
και με σκιάβους κι'ἐλευθέρους.

Μπέ μπέ μπέ... λοιπὸν Μπενάκαρε...
σύρα κι'ὁ Μαρκαντωνάκης.
Λὲν παράσημο πὼς πήρε Λεγεώνας τῆς Τιμῆς,
ποῦ ποτὲ μας δὲν πιστεύω νά τὸ πάρωμε κι'ἐμεῖς!

Ποῖος ὄντως θρίαμβος, ποῦ δὲν εἶναι χίμαιρα,
κι'είπε κι'ἑνας Ἄγγελος σάν τὸν Γαβριήλ;
Ἦσαί χόρευε κι'ὁ Λευτέρης σήμερα
Δήμαρχον μὲς ἔταξε τὸν Ἐμμανουήλ.

Δέξα'στὸν Μανώλαρο
τὸν ἐπιτυχόντα,
πούχει και προσόντα,
μὰ και πορτοφόλαρο.

Δήμαρχος Ἀπενάκαρος
σχέδια γεμάτος,

φίλος κοτσονάτος
Βενιζέλου μάκαρος.

—
"Όσοι μὴ Φιλελεύθεροι ἴσ' αὐγά σας νὰ καθίσετε...
Λευτέρaros ἐρεύζεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται;
Λευτέρaros ἐλάλησε,
καὶ τίς οὐ προφητεύσει
κι' ἀμέσως οὐ πιστεύσει
πῶς νίκην ἐξησφάλισε;

—
Λευτέρaros ἐπρόσταξε κι' ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ,
Λευτέρaros κι' ἐν Πειραιεῖ, καὶ τίς οὐκ ὑπακούσει;
Φιλελευθέρων ἐκλογὴ
κουδουνοφημισμένη,
τοῦ Βενιζέλου προσταγὴ,
κι' οἱ Δήμαρχοι βγαλμένοι.

—
Λευτέρaros ἐπρόσταξε, καὶ μένε Περικλέτο,
καὶ περὶ νίκης ἀσφαλοῦς μηδεὶς ἀμφιβαλέτω.
Π.— Λευτέρaros ἐπρόσταξε, μιὰ δύναμις μεγάλη,
καὶ τοῦτος, ὅπως λέν πολλοί,
ἂν ἤθελε, βρὲ Φασουλῇ,
ἔμποροῦσε τώρα Δήμαρχο καὶ τὸν Τσὶν Τσὸν νὰ βγάλῃ.

—
"Ἀλλάξε μία προσταγὴ καὶ σένα τὸν χαμάλαρο,
ἄλλαξε μία προσταγὴ κι' ἐμὲ τὸ παληομούλαρο,
κι' ἄφησα τὸν Σκυλίτσαρο, κι' ἄφησα τὸν Δαμάλαρο,
κι' ἐψήφισα τὸν εὐφραδῇ τὸν Παναγιωτοπούλαρο.

—
Φ.— Τί κουδουνάτοι, Περικλῆ, γυρίζουν νικηταί,
ἐγ' ὅμως τὸν Μερκούραρο δὲν τὸν ξεχνῶ ποτέ.
Κι' ἂν τώρα νέος Δήμαρχος καμαρωτὸς κουνιεῖται,
μὰ τῆς Ἀθήνας τὸ παιδί δύσκολα λησμονεῖται.

—
Εὐχομαι κι' ὁ Μπενάκαρος ἐπωφελῶς νὰ δράσῃ
καὶ μὲ τὴν Δημαρχίαν του καλὰ νὰ τὰ περάσῃ.
Εὐχομαι κι' ὁ Μπενάκαρος γέρο λεθέντης νάναι
κι' ἀνώδυνοι τῆς λεβεντιάς οἱ χρόνοι νὰ περνάνε.

—
Εὐχομαι ὅτ' ὁ Μπενάκαρος νὰ τοῦ βαστοῦν τὰ κόττα,
κι' ὅλο πεζὸς νὰ περπατῇ
δίχως μπαστοῦνι νὰ κρατῇ,
καὶ δίχως σ' αὐτοκίνητο νὰ μπαίνει καὶ καρόττα.

—
Π.— Σὲ τόσαις παραζάλαις
εὐχαῖς κι' ἐγὼ μεγάλαις
θὰ δώσω καὶ θὰ πάρω
γὰρ τοῦτον τὸν κουμπάρο.

—
Εὐχομαι ὅτ' ὁ Μπενάκη νὰ μὴν τὸ μετανοιώσῃ,
καὶ μ' ὅλα του τὰ φῶτα

νὰ μὴν εἰπῇ κι' ἐκεῖνος: ὕστερινή μου γυνῶσι,
καὶ ποῦ νὰ σ' εἶχα πρῶτα.

—
Εἴθε σ' ὅλα νὰ πετύχῃ,
τὸ φτερό νὰ τῷ χῇ πῆχυ,
μὰ καὶ πιθαμὴ τὸ νύχι.

—
Εἴθε, γένοιτο, μακάρι
νὰ γενῇ τοῦ κόσμου βλάμης,
καὶ μαζί μας νὰ τρακάρῃ
τὸ ποτήρι σὰν ἀντάμης.

—
Καύχημά της κι' ἀποκοῦμπι
νὰ τὸν ἔχ' ἡ νέα πάστα,
καὶ νὰ λέγῃ τὸ γιαροῦμπι
κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.

—
Εἴθε τούτη μας τὴν πόλι
νὰ τὴν ἴδωμε περιβόλι
κι' ἓνα τῆς Εὐρώπης πάρκο.

—
Εἴθε γρήγορα νὰ γενῇ
κάθε δρόμος, τραγογένῃ,
μιὰ πλατεῖα τοῦ Σάν-Μάρκο.

—
Φ.— Ποῦ τὴν εἶδες;

Π.— "Όσοι πῆγαν, Φασουλῇ, σ' τὴν Βενετία
μοῦπανε γι' αὐτὴν πῶς εἶναι μιὰ περίφημη Πλατεῖα.

—
Φ.— Βροντοῦν τ' Ἀκροκεραύνια, πῦρ νέον ἐξερράγη,
κι' ἂν σ' τὸ κλεινὸν πτολίεθρον παραδελάζουν τράγοι,
ἀλλὰ σ' τὴν Ἡπειρὸν ἐκεῖ
νέων ἀγώνων φονικὴ
ἀρχίζει τραγωδία
κι' ἑλευθερίας κηδεῖα.

—
Ἐν τούτοις σ' τοῦ κουμπάρου μου προπίνω τὴν υἱεῖα,
κι' ὅς παύσῃ τώρα βέλαιμα τράγων ἐκλογικῶν,
κι' ὅς δώμῃ δούλους ἀδελφούς σφαγμένους σὰν τραγὰ
μὲς σ' τὸ Βασιλεῖον τοῦ Βῆδ τὸ τραγελαφικόν.

—
Π.— Μὰ μὴν ἀγωνιάς ἐπὶ ματαίῳ
κι' ὅς σ' ἐνθαρρύνῃ νέα μας ἡ νύτα...
Ἀποκορηδὲς Σαββάτο τελευταῖο
κι' ἀπόκρεψε μὲ κόσμον κεχηγνῶτα.

—
Γονάτισε μὲ κάθε συμπολίτη σου
ἐμπρὸς σ' τῆς Ἀναρρώσεως τὸν Δράκοντα,
δέξου καὶ μασκαράδες εἰς τὸ σπῆτι σου,
λᾶθε καὶ παρὰ μίαν τεσσαράκοντα.